

در گفتگوی چالشی و انتقادی با مهندس حسین طوسی عنوان شد

پاسخ به انتقادات و ابهام‌ها از صنایع تولید پروفیل یوپی‌وی‌سی

اشاره: این دومین گفتگوی نشریه پنجره‌ایرانیان با مهندس حسین طوسی، رییس انجمن صنایع تولید پروفیل یوپی‌وی‌سی ایران است. سال گذشته هم انتقادات و مطالبات از انجمن زیاد بود و امسال بیشتر و شدیدتر، به ویژه اینکه برخی از فعالان صنعت در و پنجره یوپی‌وی‌سی ایران می‌گویند: این نهاد صنفی، هنوز نتوانسته است انتظارات را برآورده سازد. مطالباتی که به ویژه در یک سال اخیر به واسطه افزایش نرخ ارز و دست‌اندازهای ایجادشده در دسترسی تولیدکنندگان پروفیل به مواد اولیه، رنگ انتقاد هم به خود گرفت. با رییس انجمن صنایع تولید پروفیل یوپی‌وی‌سی یک روز قبل از برگزاری نشست اعضا در ماه گذشته گفتگو کردیم - که هنوز خبر ارزان‌تر شدن پودر پی‌وی‌سی قطعی نشده بود - و از او قول گرفتیم که این بار گفتگوی تنها نشریه مرجع صنعت در و پنجره یوپی‌وی‌سی ایران به او و دیگر اعضای انجمن به سال دیگر نکشد و البته او وعده داد که از این پس جزییات تصمیم‌گیری‌ها و اقدامات انجمن را با ما در میان بگذارد. این گفتگو البته رنگ و بوی انتقادی داشت؛ چه اینکه از اول هم تصمیم نداشتیم، مبنای گفتگو را بر مدارا و تعارف بگذاریم. مهندس طوسی البته نه تنها در پاسخ به انتقادات روی ترش نکرد که صریح جواب داد و بی‌پرده خیلی از ابهام‌ها را توضیح داد. بدیهی است انتشار این دیدگاه‌ها و نقطه‌نظرات به معنای موضع رسمی نشریه پنجره‌ایرانیان قلمداد نمی‌شود و این پنجره همیشه برای طرح نقدها و شنیدن نظرات سایر فعالان صنعت باز است و تلاش خواهیم کرد در شماره‌های آینده به سراغ تک‌تک، اعضای هیات مدیره انجمن هم برویم و دامنه گفتگو را به سایر اعضا هم بکشانیم. فعلا پاسخ صریح و بی‌پرده رییس انجمن نوبای صنایع تولید پروفیل یوپی‌وی‌سی را به انتقادات و ابهام‌ها بخوانید.

■ مواد اولیه برای تولید پروفیل یوپی‌وی‌سی رو به افزایش نهاده و به طور طبیعی هزینه تولید در و پنجره یوپی‌وی‌سی افزایش یافته است، نوسان نرخ ارز و دسترسی به آن هم مزید بر علت شده و بسیاری از فعالان این صنعت را با گرفتاری‌های زیادی مواجه کرده است. به همین دلیل مطالبات و انتقادهای از انجمن زیادتیر شده است. انجمن در یک سال گذشته چه تحولاتی داشته و چه اقدام‌هایی را انجام داده که به نیازها و مطالبات اعضا و به طور طبیعی سایر ذی‌نفعان پاسخ دهد؟

بارها گفته‌ام یکی از مشکلاتی که در مملکت ما وجود دارد، نبود تشکل صنفی قوی و کارآمد است، هرچند این را می‌دانیم که در تمام دنیا و در کشورهای در حال توسعه و توسعه‌یافته بزرگترین نقش را در توسعه پایدار تشکل‌ها و نهادهای صنفی دارند. وقتی هم شرایط بحرانی و اضطرابی می‌شود و منافع یک صنف یا صنعتی به خطر می‌افتد، باز هم این انجمن‌ها و تشکل‌های صنفی هستند که با دولت‌ها و تصمیم‌سازان وارد مشورت می‌شوند تا برای رفع شرایط دشوار و تنگناها برنامه‌ریزی و تصمیم‌گیری کنند. اما در ایران ما با دو مشکل مواجه هستیم. یکی ضعف تشکل‌ها و نهادهای صنفی است و اتفاقاً تشکل ما در طول این سه سال بسیار خوب کار کرده و در بسیاری از جاها تأثیرگذار بوده و به عنوان یک تشکل صنفی معتبر به رسمیت شناخته می‌شود. اما مشکل اصلی و جدی‌تر این است اصولاً در کشورهای ما، تشکل‌ها هم جایگاه خودش را پیدا نکرده است؟

■ چرا؟

اگر بخواهیم ریشه‌های صحبت کنیم، به رویکرد تصدی‌گری دولت‌ها بر می‌گردد، در این رویکرد، دولت باید حرف آخر را بزند، در حالی که در قوانین مربوط به برنامه چهارم و پنجم توسعه و قوانین دیگر اقتصادی نظیر قانون مستمر و بهبود فضای کسب و کار و قانون سیاست‌های اصل ۴۴ قانون اساسی به صراحت بر نقش و جایگاه تشکل‌های صنفی تأکید شده است. این تشکل‌ها هستند که بازار را تنظیم و ساماندهی می‌کنند و مانع رقابت ناسالم می‌شوند و... اما صادقانه می‌گویم وقتی مدیریت دولتی، تشکل‌گرایی و نهادهای صنفی را در عمل قبول ندارد و در غالب تصمیم‌گیری‌ها، خودرأی تصمیم می‌گیرد، به تشکل‌ها بها نمی‌دهد و آنها از مزاحم خود می‌داند، حاضر به مشورت هم نیست و حتی در اطلاع‌رسانی به تشکل‌ها هم مقاومت انجام می‌شود، طبیعی است که نه تنها کارایی این نهادهای صنفی تضعیف می‌شود، بلکه مشکلات اقتصادی گریبان‌گیر همه می‌شود. شما ببینید تمامی قوانین اقتصادی چندسال اخیر و سیاست‌های اصل ۴۴ قانون اساسی برخصوصی سازی و آزادسازی اقتصاد تأکید دارند و می‌گویند باید دولت کوچک‌تر و چابک‌تر شود، درحالی که درست عکس آن اتفاق افتاده، دولت همپان حجیم‌تر، بروکراسی بیشتر و در عمل بخش خصوصی در انزوا قرار گرفته است.

■ یعنی قایل به این هستید که ریشه بسیاری از مشکلات ناشی از تصمیم‌گیری‌های متعدد دستگاه‌های اجرایی است و نه تحریم‌ها؟ ببینید. تحریم‌ها یک مساله است و خودتحریمی‌ها که سخت‌تر و شدیدتر هم هست، مسئله دیگری است که حرکت اقتصاد در مسیر توسعه را ناهموارتر و سخت‌تر از گذشته کرده است. بخش خصوصی ایران ۳۰ سال است با تنگناها و تحریم‌های خارجی مواجه شده و راه مقابله با تحریم‌ها را هم بلد شده اما وقتی فشار تحریم‌ها روز به روز بیشتر می‌شود، دیگر نباید با برخی تصمیم‌گیری‌ها بخش خصوصی را تنبیه کنیم. ما می‌گوییم در برابر تحریم باید تسهیل باشد، دربرابر مشکل آفرینی خارجی‌ها باید شاهد گشاده رویی داخلی‌ها باشیم نه اینکه بر عکس آن.

■ نوسان نرخ ارز و بی‌ثباتی‌های مدنظر شما چه تأثیری بر فضای

کسب و کار داشته است؟

هر فعالیت اقتصادی به ویژه تولید همیشه یک محیط آرام و با ثبات را می‌طلبد و همیشه شوک‌ها و نوسانات و تلاطم بازار، به فعالیت‌های اقتصادی آسیب می‌زند که برخی این آسیب‌ها جبران‌ناپذیر است. مثلاً در مسئله ارز، بخش خصوصی همیشه بر این باور است که ارز باید تک‌نرخ باشد و مدیریت شود و نرخ ارز باید به تناسب نرخ تورم افزایش یابد و به صورتی باشد که ارز در اختیار تولیدکننده که نیاز به ارز دارد، قرار گیرد. اما اتفاقات ماه‌های اخیر همه معادله‌ها را به هم زد و این نتیجه تصمیم‌گیری پشت درهای بسته و بدون مشاوره با بخش خصوصی است. بگذارید به صنف خودمان اشاره کنم. در همین انجمن صنایع تولید پروفیل یوپی‌وی‌سی، ده‌ها مدیر با تجربه و تحصیل کرده و متخصص حضور دارند. سوآلم این است که آیا این‌ها بهتر مسائل خودشان را می‌فهمند و اگر اینطور است چرا با آنها در مورد صنعت خودشان مشورت نمی‌شود و پشت درهای بسته، برای این صنف تصمیم‌گیری می‌کنند؟

■ انجمن برای دسترسی آسان‌تر اعضا و دیگر تولیدکنندگان به مواد اولیه چه کار مشخصی انجام داده است؟

از زمانی که آقای محرابیان وزیر صنایع و معادن بود، به عنوان انجمن می‌دانستیم بحران مواد اولیه به تدریج تشدید می‌شود، نامه‌نگاری کردیم و جلسه تشکیل دادیم تا فکری به حال تأمین مواد اولیه کنند. آقایان آمدند قوانین و مقرراتی را مدام تغییر دادند و سرانجام گفتند بورس کالا مبنای تعیین قیمت است. اما نتیجه چه شد؟ ما تولیدکننده‌ها از بورس کالا دیگر نتوانستیم خرید کنیم، به قدری دست و پیمان را بستند و همین تشکیلات وزارت صنایع مقررات برای ما گذاشتند که روز به روز دسترسی به مواد اولیه سخت‌تر شد. هرچه گفتیم جلو این کار را بگیرد؛ گفتند: می‌خواهیم جلوی بازار سیاه را بگیریم. درحالی که جلوی بازار سیاه را نمی‌شود با این کارها گرفت؛ به آقایان گفتیم: این راهش نیست، اقتصاد یک فرمول و قوانینی دارد که در همه دنیا ساری و جاری است و شما باید از این قوانین تبعیت کنید، ولی آقایان می‌خواهند یک اقتصاد و فرمول دیگر را اختراع کنند و این بود که در این حوزه به عنوان کارآموزی و و کسب تجربه، صنعت یوپی‌وی‌سی نوپا را زمین‌گیر کردند. حرف ما این است که بورس محل

است و مزاد آن باید صادر شود و مواد اولیه هم باید در رقابت شفاف و بی‌واسطه در اختیار تولیدکنندگان قرار گیرد. امیدواریم در نشست‌های آینده با مسوولان به تفاهم برسیم.

■ برخی تولیدکنندگان پروفیل یوپی‌وی‌سی اعتقاد و انتقاد دارند که اصلاً این انجمنی که شما ریاست‌اش را بر عهده دارید، چندان اقدام عملی و خروجی قابل توجهی نداشته است. شما چه پاسخی دارید؟

می‌دانید ریشه این سوءتفاهم‌ها از کجاست؟ مشکلات تشکل‌ها در کشورهای مثل ایران تنها این نیست که بخش دولتی به آنها کم بها می‌دهد، بلکه مشکل بزرگ‌تر این است که خود افراد هم نیازی به تشکل یا انجمن نمی‌بینند و اعتقادی هم به کار جمعی ندارد. فقط نشست‌اند و می‌گویند: این تشکل برای ما چکار کرده است؟ در حالی که سوال این است که آیا تشکل یا انجمن، غیر از من و شما و هم صنفی‌های دیگر را شامل می‌شود؟ شما چکار کردید؟ حداقل با حضور و آمدن خودشان می‌توانند به ما مشورت بدهند و انتقادات را بیان کنند. در بسیاری از مواقع آقایان اصلاً به نشست‌های انجمن تشریف نمی‌آورند، با کارمندان را می‌فرستند. وقتی آقایان این قدر برای تشکل خودشان، ارزش قائل نیستید که در نشست‌ها حاضر شوند، قطعاً این تشکل کار زیادی نمی‌تواند انجام دهد؛ مسئله دوم اینکه ما در تمام موارد، برای پیگیری مشکلات و مطالبات اعضا تمام تلاش خود را انجام داده‌ایم و در بسیاری جهات به نتایج مثبتی هم رسیدیم. ما بالاخره پتروشیمی را متقاعد کردیم گرید ویژه پی وی سی - S67 را فقط برای این صنعت تولید کند و هفته پیش این گرید ویژه برای اولین بار تولید و در بورس عرضه شد و اعضای انجمن در اولویت خرید قرار گرفتند. این برای انجمن موفقیت بزرگی است. امیدوارم برای بقیه مشکلات هم راه حل مناسبی پیدا کنیم. پیشنهاد می‌کنم دوستان بیایند در انجمن بحث‌هایشان را مطرح کنند. جالب است بعضی از هم صنفی‌های خودمان، که اصلاً ایشان را ندیده‌ایم و در جلسات هم شرکت نمی‌کنند، در مصاحبه با رسانه‌ها از انجمن انتقاد می‌کنند. کسی باید انتقاد کند که در صورت دعوت، به دعوت انجمن پاسخ بدهد و وگرنه این انتقاد، خیرخواهانه نیست.

رانت و فساد شده است. این را بارها گفتیم که بورسی که ما داریم با بورس همه دنیا فرق می‌کند و تبدیل شده به بازار سیاه. چرا که بخش خصوصی نقدینگی ندارد، در نتیجه نمی‌تواند پولی در بورس بخواهد و مواد اولیه را یک یا دوماه دیگر خریداری کنند. بخش خصوصی و صنعت ما با کمبود نقدینگی مواجه شده و بزرگترین مشکل‌اش کمبود نقدینگی است و باید شرایطی باشد تا مواد اولیه‌اش را روزمره تأمین کنند تا تولید نخواست. باز هم تأکید می‌کنم این بورس با این مقررات، شده محل رانت و عده خاصی از آن سود می‌برند. بنابراین شما هر چه در بورس عرضه می‌کنید، صاف می‌رود در دست واسطه و مقررات و قوانینی که در بورس حکم فرماست، این وضعیت را پیش آورده است و مواد اولیه ای که باید به خط تولید پروفیل یوپی‌وی‌سی وارد شود، به انبارها می‌رود و از صبح فردا، ما باید با ۴۰ یا ۵۰ یا گاهی ۱۰۰ درصد قیمت بالاتر از بازار آزاد مواد اولیه را بخریم. این وضعیتی است که در یکی دوماه گذشته تجربه کردیم.

■ به چه نتیجه‌ای رسیدید؟

در حال حاضر با فعالان صنایع پایین‌دستی پتروشیمی و تمام تشکل‌های پلیمر و پلاستیک صحبت کردیم تا برای رفع مشکل مواد اولیه اقدامی صورت گیرد و قرار است یک انجمن سراسری پلاستیک تشکیل شود تا مطالبات را در سطحی وسیع‌تر پیگیری کنیم. شما می‌دانید که وزارت نفت و شرکت نفت مواد اولیه را خارج از اصول رقابت آزاد و بورس در اختیار پتروشیمی‌ها می‌گذارد و آنها را تغذیه می‌کند، اما این پتروشیمی‌ها هستند که حاضر نیستند به راحتی با صنایع پایین‌دستی و صنایع جانبی و وابسته به این صنعت کنار بیایند و خیلی راحت مواد اولیه پتروشیمی را به صورت عمده در بورس کالا عرضه می‌کنند. دست‌کم امسال سال تولید و حمایت از کار و سرمایه ایرانی است، بارها گفتیم حداقل کاری کنید که در این سال، ما فقط بتوانیم به مواد اولیه تولید داخل دسترسی پیدا کنیم، صدها نامه نوشتیم، از بالاترین مقام وزارت گرفته تا مقامات اجرایی، با تک‌تک آنها ملاقات داشتیم، جلسه گذاشیم، باز هم نامه نوشتیم که ما در این بورس نمی‌توانیم مواد اولیه خود را تهیه کنیم، یا مواد اولیه مورد نیاز اعضای ما خارج از بورس در اختیارمان قرار گیرد و یا قوانین به گونه‌ای باشد که بازار سیاه شکل نگیرد. حرف ما این است که اولویت در بازار مواد اولیه با صنایع داخلی

■ بسیاری از واحدهای تولیدی و صنایع مرتبط با در و پنجره از کمبود نقدینگی گلایه دارند. شما وضعیت و همکاری بانکها را با این صنعت چگونه ارزیابی می کنید؟

الان یکی از مشکلاتی که واقعا تولید را اذیت می کند، همین فشار بانکهاست. الان شرایط، شرایط فورس ماژور است، همه می گویند کشور در شرایط جنگ اقتصادی قرار دارد. اگر این گونه است باید دولت و بانکها، صنعتگران و فعالان اقتصادی را تنها نگذارند. ولی این درک متقابل وجود ندارد، یعنی بانکها خودشان را در حاشیه امن قرار داده اند و فقط دنبال مطالبات خود با سود و جریمه تأخیر هستند، اگر هم تولیدکننده ای گرفتار باشد، بانکها از ابزار قانونی استفاده می کنند و تا مرز تملک واحد تولیدی پیش می روند. شما در این شرایط می بینید که یک واحد تولیدی هم نقدینگی کم دارد، هم بانک فشار می آورد و هم دسترسی به مواد اولیه دشوار شده و هم ارز در اختیارش نمی گذارند. نتیجه این فرایند تعطیلی واحدهای تولیدی است. دوستان دولتی و بانکی باید درک کنند که در این شرایط فشار خارجی باید سیاست تسهیل و حمایت در اولویت قرار گیرد و عبور از تنگناهای با همدلی شدنی است و نباید بخش خصوصی به عنوان خط مقدم جبهه اقتصادی کشور را در جنگ با دشمنان اقتصادی تنها گذاشت.

■ شما می گویند که برخی دوستان به انجمن نمی آیند و دايم انتقاد می کنند و به گفته شما اینها اعتقادی به تشکل گرایی ندارند. اما منتقدین انجمن می گویند که انجمن اصل را رها کرده و به فرع چسبیده و تنها دغدغه اش نحوه برگزاری نمایشگاهها و... شده است. این انتقادها را می پذیرید؟

ببینید انجمن یک اساسنامه دارد که براساس این اساسنامه، فعالیت های مختلفی جزء وظایف انجمن است و یکی از این وظایف، شرکت در نمایشگاه های بین المللی است. البته بحث نمایشگاه مربوط به زمانی بود که هنوز ما به بحران های اخیر برخورد نکرده بودیم و این بحثها مال یک یا دو سال قبل بوده که ما از کیان انجمن و تولیدکنندگان دفاع کردیم و حرفمان هم منطقی است. ما آمدم با وزرات صنایع و مسوولان برگزاری نمایشگاهها جلسه گذاشتیم و گفتیم که اولین هدفشان باید تبلیغ برای تولید و صنعت داخلی باشد، نه اینکه فرصتی ایجاد کنیم که کالای دیگر کشورها که از استاندارد پایین تری هم برخوردارند، به راحتی بازار داخلی را در دست بگیرند. با مسوولان مربوطه بحث کردیم که طبق قانون و بر اساس اساسنامه انجمن، باید با ما مشورت کنند و در سیاست گذاری نمایشگاه های تخصصی نظرات انجمن را لحاظ کنند. چرا که به دلیل تصمیم گیری ها و مدیریت ناکارآمد و اشتباه در سیاست گذاری ها، نمایشگاهها تبدیل شده بود به یک محل سودآور و کسب درآمد و در این جا فقط پول موضوعیت داشت و تولید داخلی همواره در حاشیه بود. ما برای این که این مسئله را نهادینه کنیم، آمدم وارد چالش شدیم که در برخی جاها موفق شدیم و توانستیم کارهایی زیادی انجام دهیم و حرف خود را به کرسی نشانیم. ما بر این اعتقاد هستیم که نباید تولیدکننده داخلی چون پولش را به ریال می دهد و کمتر از شرکت خارجی پول می دهد، حاشیه نشین نمایشگاهها باشد. آیا این حرف غیرمنطقی است؟ بنابراین اگر انجمن بر سر نمایشگاه وارد چالش شده، به خاطر منافع همه فعالان این صنف بوده و هست و نه چیز دیگر.

■ آیا عملکرد تولیدکنندگان پروفیل های یوپی وی سی در سال های اخیر را بی نقص می دانید؟ چرا که برخی می گویند برخی اعضا سیاست شان تکروری کردن است تا تصمیم گیری و مشورت کردن با همدیگر.

یکی از مشکلاتی که ما داریم همین تکروری هاست. در هر تشکل صنفی، نگاه باید نگاه تشکلی باشد، نه نگاه بنگاهی. این را بارها گفتیم کسی که عضو تشکل می شود و می آید دور میز تشکل و مجامع دیگر می نشیند، نگاه بنگاهی

و منافع شخصی خودش را نباید وارد کند و باید نگاه تشکل گرا داشته باشد و منافع صنفی را در نظر بگیرد و اگر غیر این باشد معلوم است که تشکل به جایی نمی رسد. اتفاقا در مورد کیفیت و مواد اولیه و رعایت استانداردها مشاهده کردیم که برخی کاری کردند که به دیگران لطمه زدند، یعنی در شرایطی که انجمن تصمیم گرفته بود برای تنظیم و بررسی بازار و تعادل قیمت ها، یک کاری را انجام دهد، در همان زمان دیگرانی بودند که یک تقاضا و انتظار کاذب در بازار ایجاد کردند که به کل صنف ضربه زدند. حرف ما این است که با تکروری نه تنها به دیگر تولیدکنندگان که به خودتان هم آسیب می رسانید و همه باید قبول کنیم که این صنعت در ایران یک صنعت نوپاست و راه های زیادی است که باید با همدیگر و مشورت کردن طی کنیم.

■ ارزیابی شما از کیفیت پروفیل های داخلی نسبت به پروفیل های وارداتی چگونه است؟

از لحاظ کیفیت تأکید می کنم که پروفیل های وارداتی به کشور قابل رقابت با پروفیل های داخلی نیستند. البته این بدین معنا نیست که کیفیت همه تولیدات داخلی یکسان است، بلکه در مقام مقایسه فکر نمی کنم کیفیت پروفیل های وارداتی بیشتر از تولیدات ایرانی باشد که کمتر است. یکی از اهداف انجمن این است که ارتقای کیفیت تولید داخل را جدی تر دنبال کند تا به دلیل رقابت، کیفیت فدای قیمت نشود. الان در مسکن مهر ما شاهد استفاده از پروفیل های بی کیفیت هستیم. وقتی دولت اجازه افزایش هزینه ساخت را ندهد، طبیعی است که سازندگان از سر و ته کار می زنند و اینجاست که تولید در و پنجره فاقد کیفیت بازار پیدا می کند، لذا برای حمایت از تولید ملی باید جلو تولید یا واردات بی رویه مصالح را گرفت.

■ و انتقاد آخر این است که می گویند تولیدکنندگان داخلی پروفیل یوپی وی سی در حالی از وضعیت پیش آمده گلایه دارند که الان با ۱۰۰ درصد ظرفیت فعالیت دارند و محصولات خود را به قیمت مناسب می فروشند و نیازی هم به افزایش خطوط تولید ندارند چرا که هرچه تقاضا بیشتر، فروش راحت تر و سود بیشتر.

بله! الان هم ظرفیت تولید بیشتر وجود دارد و هم ظرفیت افزایش و گسترش و توسعه بسیاری از واحدها را تولیدکنندگان پروفیل یوپی وی سی دنبال می کنند و همه برای توسعه و گسترش خطوط تولید آمادگی دارند؛ اما نقدینگی و تسهیلات بانکی را نمی دهند، از تولید داخلی حمایت جدی نمی شود، چه کار می شود کرد؟ حالا را ببینید که مشکلات ارزی واردات پروفیل را کمی دشوار کرده، وقتی شرایط کمی ثبات پیدا کرد، حمایت از تولید داخلی هم فراموش می شود و به راحتی از خارج پروفیل فاقد کیفیت و استانداردهای لازم وارد می شود و تمام مراحل فنی و بازرسی را هم رد می کند. حتی پنجره ساخته شده هم وارد می کنند. بنابراین اینکه گفته شود تولیدکنندگان داخلی از وضعیت کنونی رضایت دارند، اصلا واقعیت ندارد. وقتی می توان سرمایه گذاری کرد، که رقابت بر سر کیفیت و قیمت تلفیق شده و شفافیت در بازار باشد. شما ببینید به نام تولید داخلی برخی می روند از کشورهای همسایه خطوط تولید دست دوم می آورند، وام بانکی می گیرند، مواد اولیه ارزان قیمت هم به آنها می دهند و از امتیازات مناطق آزاد و معافیت مالیاتی و... هم بهره مند می شوند، اما محصول تولیدی شان کیفیت لازم را ندارد. اما تولیدکنندگان واقعی که کیفیت را همواره در اولویت دارند از بسیاری امتیازات و تسهیلات بهره ای نمی برند. اگر دولت از این صنعت که مهمترین عامل و ابزار صرفه جویی در انرژی است حمایت کند ما از نظر دانش فنی و کیفیت تولید جزو تولیدکنندگان برتر دنیا هستیم. مطمئن باشید انجمن صنایع تولید پروفیل یوپی وی سی پیگیر مطالبات همه است اما دشواری ها و دست اندازها خیلی زیاد است و همه باید بیایند وسط گود، کمک کنند.